

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **P. P.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb.

z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2024 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania sądowego zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 21 grudnia 2004 r., sygn. II AKa 547/04

utrzymującym w mocy

wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 7 maja 2004 r., sygn. akt III K 195/03

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 15 stycznia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego P. P. zatytułowane „wniosek o wznowienie postępowania sądowego”,

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2004 r., sygn. II AKa 547/04, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 maja 2004 r., sygn. akt III K 195/03. We wniosku skazany wskazał na naruszenie jego praw w ww. postępowaniu, w tym 1) przesłuchanie w Komendzie Policji w K. świadków będących pod wpływem alkoholu, co potwierdza wydruk z alkomatu, 2) nieprzesłuchanie pokrzywdzonej W.B. na żadnym etapie postępowania mimo nalegania oskarżonego, 3) ustalenie przez Policję, że oskarżony pozostawał w czasie zdarzenia pod wpływem narkotyków oraz wpływanie przez Policję na jego wyjaśnienia w sprawie. W uzasadnieniu wskazał także na chęć poddania się badaniu „wariografem”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego P. P. jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Na wstępie wspomnieć należy, że instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który daje podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (adwokata, radcy prawnego, radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu "w szczególności" nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przedmiotowy wniosek jest kolejnym wnioskiem skazanego o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. W Sądzie Najwyższym w sprawie V KO 35/05 odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, po uprzednim zasięgnięciu opinii obrońcy z urzędu, który nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Następnie w sprawie V KO 64/05 nie stwierdzono podstaw do wznowienia postępowania na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. W przedmiotowym wniosku, złożonym po prawie 20 latach od skazania, wnioskodawca nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby stanowić którąkolwiek z przesłanek do wznowienia postępowania opisanych w rozdziale 56 k.p.k. P. P. sformułował zarzuty względem postępowania rozpoznawczego, które nie mają charakteru nowych, nieznanych wcześniej okoliczności, dla których rozpoznania właściwym forum byłoby postępowanie wznowieniowe. Z treści jego wniosku wynika jedynie, że skazany nie zgadza się z treścią prawomocnego wyroku skazującego, kwestionując przebieg i wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego w tej sprawie.

Pokróćce więc tylko odnosząc się do argumentów wniosku podkreślenia wymaga, że analiza niniejszej sprawy nie potwierdza, by podstawą ustaleń faktycznych były zeznania świadków złożone w stanie po spożyciu alkoholu. Wprawdzie świadkowie S. F. i J. B. w dniu zdarzenia rzeczywiście byli pod wpływem alkoholu (k. 6, 7, 84-85, 86-87), jednak ich przesłuchanie odbyło się następnego dnia i to te zeznania (k. 40-42, 43-44), jak również te złożone w toku postępowania sądowego (k. 307v-308, 383v, 308v-309), stały się podstawą ustaleń

faktycznych, na co wskazuje wprost uzasadnienie Sądu I instancji (s. 3, 5). Z uwagi zaś na stan psychofizyczny pokrzywdzonej, która na skutek działania skazanego znajdowała się w stanie uniemożliwiającym kontakt z otoczeniem, jej przesłuchanie nie było możliwe, choć w toku postępowania przygotowawczego podjęto taką bezskuteczną próbę (k. 214-215). Wbrew odmiennym twierdzeniom wnioskodawcy, Sąd I instancji nie ustalił, by skazany pozostawał w czasie zdarzenia pod wpływem alkoholu bądź środków psychoaktywnych, wręcz przeciwnie – ustalono zgodnie z wynikiem badania, że w jego krwi nie ujawniono alkoholu etylowego ani środków o działaniu narkotycznym lub psychotropowym (s. 6 uzasadnienia). Oskarżony zmiennie wyjaśniał w tym zakresie, raz twierdząc, że był pod ich wpływem, innym razem zaprzeczał, co Sąd rozważał m.in. przy ustalaniu kwestii poczytalności, jednak finalnie ustalił, że w dniu zdarzenia skazany był trzeźwy. Sąd I instancji analizował także twierdzenia skazanego o składaniu wyjaśnień pod wpływem nacisku ze strony funkcjonariuszy Policji, którzy mieli sugerować mu określone odpowiedzi na temat tłuczka i zażywania narkotyków (s. 12 uzasadnienia). Dokonanie natomiast na tym etapie badania poligraficznego skazanego byłoby nieuzasadnione (art. 192a k.p.k.).

Konkludując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]